Товариші мої по пресі
І по вірша́х, еліто вбога,
Погрузлі в ницім інтересі
Пророки в Бога, того Бога,
Який підмога скоробресі!

Ах ви ж, брати мої, кати!
Це ж ваш мовчок мене прирік
На довгі роки гіркоти
В жахливий сімдесятий рік,
Мої брати, мої кати!

Чого ж так довго ви мовчали,
Так юродиво й неправдиво,
А потім раптом закричали,
Завеличали: "Чудо! Диво!"
Чого раніш не помічали?

Журналів стоси і газет,
І всюди я, моє ім'я,
І хвалять всі, від "А" до "Зет":
Що ні стаття — галіматья,
Найкраще місце їм — клозет.

Так отака ти, людська славо?
З тобою я голодувати
І бідувати маю право,
Й кінці потроху віддавати...
Лукава слава, їй же право!